

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.491 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GROSEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 11 januari 2004 België te zijn binnengekomen, diende op 12 januari 2004 een asielverzoek in.

1.2. Op 24 februari 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend

beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 18 augustus 2004 besliste de adjunct-Commissaris-generaal dat verder onderzoek van het ingediende asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 8 november 2005 nam de adjunct-Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 13 november 2006 verzoeker te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing werd een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

1.6. Aan verzoeker werd op 19 december 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 18 oktober 2006 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Bij beschikking nummer 85 van 16 januari 2007 verklaarde de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 13 november 2006 ingestelde beroep niet toelaatbaar.

1.9. Op 24 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 5 februari 2008 ter kennis gebracht.

1.10. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 25 maart 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Op 24 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 8 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 8 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- *Op datum van 13.11.2006 werd de asielprocedure van betrokkene afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Vaste Beroepscommissie*

- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV afgeleverd d.d. 08.12.2006, hem betekend op 19.12.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 19 december 2006 en 5 februari 2008 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

4.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat zij niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.1.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende:

“(...) Verzoeker heeft zo zijn best gedaan om zich te integreren in onze samenleving. Na meer dan vier jaar in België te verblijven, is er sprake van duurzame lokale verankering van verzoeker.

Dat de duurzame verankering van verzoeker een reden is om de bestreden beslissing te laten vernietigen.

Verzoeker voeg(t) in Bijlage kopie van zijn Paspoort van Kameroen dd. 21.02.2003 (stuk 19), eveneens een uittreksel van het blanco strafregister van verzoeker (stuk 20).

Verzoeker heeft recht om te migreren naar België, zeker gelet op de duurzame verankering die verzoeker na vijf jaar in België heeft doorgemaakt. (...)”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen identiteitsdocument of een verantwoording die kon toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde heeft overgemaakt. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij de feiten incorrect heeft beoordeeld. Los van de vraag of een duurzame lokale verankering een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet er immers op gewezen worden dat, door louter voor te houden dat men aan één van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten voldoet, niet wordt aangetoond dat het bestuur verkeerdelijk heeft vastgesteld dat men een andere door de wetgever gestelde ontvankelijkheidsvereiste niet heeft gerespecteerd.

Door bij zijn verzoekschrift alsnog een kopie van zijn paspoort te voegen - paspoort dat op 21 februari 2003 werd afgeleverd en nooit aan het bestuur werd voorgelegd - toont verzoeker aan dat hij in het verleden de Belgische overheid heeft misleid - immers verklaarde hij tijdens de behandeling van zijn asielverzoek niet over een reispas te beschikken - maar maakt hij geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.